

גם לאחר שביה"ד הגדול פסק כי יש לחייב את הבעל לתת גט, ביה"ד האזורי סרב לקבל את הפסיקה ולהטיל סנקציות על הבעל.

אישה פנתה לביה"ד האזורי בפ"ת בבקשה לגט בטענה כי הבעל אינו מפרנס אותה, שותה ומשפיל אותה, אולם הבעל הכחיש רוב הטענות נגדו. הוא טען כי ברצונו לקבל הזדמנות אחרונה לתקן את מערכת היחסים עם אשתו ואם הניסיון הזה לא יצליח, הוא יהיה מוכן להתגרש. ביה"ד קיבל את דבריו של הבעל והפנה את הזוג ליחידת הסיוע של ביה"ד.

האישה ערערה על החלטה זו לביה"ד הגדול בירושלים בטענה כי מעשיו של הבעל מעידים על כך שאינו רוצה לתקן את היחסים עמה. בנוסף, חוות הדעת של יחידת הסיוע, אליה הופנו בני הזוג, היתה כי אין סיכוי לשלום-בית בין בני הזוג. במהלך הדיון האישה אף הסכימה לוותר על המגיע לה בכתובה כדי לקבל את הגט, אולם הבעל סרב.

לבסוף, קבעו דייני ביה"ד הגדול, הרב יעקב זמיר, הרב אליעזר איגרא והרב יצחק זר כי יש לתת לביה"ד האזורי להחליט אם יש לחייב את הבעל לתת גט, ואם ביה"ד האזורי יפסוק שלא, הדיון יחזור לביה"ד הגדול והוא יקבל החלטה.

לאחר שביה"ד האזורי קבע כי על אף שמצווה על הזוג להתגרש, אין לחייב את הבעל בגט וסרב להטיל סנקציות על הבעל, האישה פנתה שוב לביה"ד הגדול, מיוצגת ע"י עורכות הדין של "מבוי סתום". הפעם, בהרכב של הרב איגרא, הרב לאו והרב כ"ץ, חייב בית הדין הגדול את הבעל לתת גט. כאשר הגיעו בני הזוג לסידור הגט בביה"ד האזורי, עמד הבעל בסירובו לתת את הגט. על אף החלטת ביה"ד הגדול, סרב ביה"ד האזורי להטיל סנקציות על הבעל הסרבן והעביר את הדיון שנית לביה"ד הגדול על מנת שיחליט על המשך ההליכים בתיק.

תיק מספר 210253.14, לא פורסם

תאריך החלטה: 07/06/2016

סיכום התיק נכתב על ידי יעל בן שמעון, מתנדבת בארגון 'מבוי סתום'.